

36

בהעלותך Beha'alotcha

Numbers 8:1-12:16

8

- וידבר יהוה אל־משה לאמר: 1 יהוה spoke to Moses, saying:
- דבר אל־אהרן ואמרת אליו בהעלותך את־הנרות אל־מול פני 2 Speak to Aaron and say to him, "When you mount (mount Cf. Exod. 25.37.) the lamps, let the seven lamps give light at the front of the lampstand."
- המנולה ואירו שבקעת הנרות: 3 Aaron did so; he mounted the lamps at the front of the lampstand, as יהוה had commanded Moses.—
- ויעש כן אהרן אל־מול פני המנולה העלה נרותיה כאשר צוה 4 Now this is how the lampstand was made: it was יהוה מעשה המנולה מקשה זָהָב עד־ירכה עד־פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את־משה כן עשה את־המנולה: hammered work of gold, hammered from base to petal. According to the pattern that יהוה had shown Moses, so was the lampstand made.
- וידבר יהוה אל־משה לאמר: 5 יהוה spoke to Moses, saying:
- קח את־הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אתם: 6 Take the Levites from among the Israelites and purify them.
- וכה־תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער 7 This is what you shall do to them to purify them: sprinkle on them water of purification, and let them go over their whole body with a razor, and wash their clothes; thus they shall be purified.
- על־כל־בשרם וכבסו בגדיהם וטהרו: 8 Let them take a bull of the herd, and with it a meal offering of choice flour with oil mixed in, and you take a second bull of the herd for a sin offering.
- ולקחו פר בן־בקר ומנחתו סלת בלילה בשמן ופר־שני בן־בקר 9 You shall bring the Levites forward before the Tent of Meeting. Assemble the Israelite community leadership, (Israelite community leadership Heb. kol 'adat bene yisra'el, which here denotes a part ("leadership") that acts on behalf of the whole ("community"). NJPS "whole Israelite community." See the Dictionary under 'edah.)
- והקרבת את־הלויים לפני אהל מועד והקהלת את־כל־עדת בני ישראל: 10 and bring the Levites forward before יהוה. Let the Israelites lay their hands upon the Levites,
- והניף אהרן את־הלויים תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והי' 11 and let Aaron designate (designate Lit. "elevate.") the Levites before יהוה as an elevation offering from the Israelites, that they may perform the service of יהוה.
- והלויים יסמכו את־ידיהם על ראש הפרים ועשה את־האחד חטאת 12 The Levites shall now lay their hands upon the heads of the bulls; one shall be offered to יהוה as a sin offering and the other as a burnt offering, to make expiation for the Levites.
- ואת־האחד עלה ליהוה לכפר על־הלויים: 13 You shall place the Levites in attendance upon Aaron and his sons, and designate them as an elevation offering to יהוה.

- 14 Thus you shall set the Levites apart from the Israelites, and the Levites shall be Mine.
- 15 Thereafter the Levites shall be qualified for the service of the Tent of Meeting, once you have purified them and designated them as an elevation offering.
- 16 For they are formally assigned to Me from among the Israelites: I have taken them for Myself in place of all the first issue of the womb, of all the male first-born of the Israelites.
- 17 For every male first-born among the Israelites, human as well as beast, is Mine; I consecrated them to Myself at the time that I smote every [male] first-born in the land of Egypt.
- 18 Now I take the Levites instead of every male first-born of the Israelites;
- 19 and from among the Israelites I formally assign the Levites to Aaron and his sons, to perform the service for the Israelites in the Tent of Meeting and to make expiation for the Israelites, so that no plague may afflict the Israelites for coming (for coming Lit. "when the Israelites come.") too near the sanctuary.
- 20 Moses, Aaron, and the Israelite community leadership (Israelite community leadership See note at v. 9.) did with the Levites accordingly; just as הוהי had commanded Moses in regard to the Levites, so the Israelites did with them.
- 21 The Levites purified themselves and washed their clothes; and Aaron designated them as an elevation offering before הוהי, and Aaron made expiation for them to purify them.
- 22 Thereafter the Levites were qualified to perform their service in the Tent of Meeting, under Aaron and his sons. As הוהי had commanded Moses in regard to the Levites, so they did to them.
- 23 ויהוה spoke to Moses, saying:
- 24 This is the rule for the Levites. From twenty-five years of age up they shall participate in the work force in the service of the Tent of Meeting;
- 25 but at the age of fifty they shall retire from the work force and shall serve no more.
- 26 They may assist their brother Levites at the Tent of Meeting by standing guard, but they shall perform no labor. Thus you shall deal with the Levites in regard to their duties.
- והבדלת את־הלולים מתוך בני ישראל והיו לי הלויים:
- ואחר־כֵן יבאו הלויים לעבד את־אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם תנופה:
- כִּי נתַנִּים נתַנִּים הִמָּה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת כל־רחם בכור כל מבני ישראל לקחתי אתם לי:
- כי לי כל־בכור בבני ישראל באדם ובבהמה ביום הכתי כל־בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לי:
- ואקח את־הלויים תחת כל־בכור בבני ישראל:
- ואתַנֶּה את־הלולים נתַנִּים | לאֲהֲרֹן ולבָנָיו מתוך בני ישראל לעבד את־עבדת בני־ישראל באהל מועד ולכפר על־בני ישראל ולא יִהְיֶה בבני ישראל נֶגֶף בְּגִשֶׁת בני־ישראל אֶל־הַקֹּדֶשׁ:
- ויעש משה ואהרן וכל־עדת בני־ישראל ללויים כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה את־מֹשֶׁה ללויים כִּי־עָשׂוּ לָהֶם בני ישראל:
- ויתחטטוּ הלויים ויכבסוּ בגדיהֶם ויָנִיף אהרן אתם תנופה לפני יְהוָה ויכפר עליהם אהרן לטהרם:
- ואחר־כֵן באו הלויים לעבד את־עבדתם באהל מועד לפני אהרן ולפני בָנָיו כֹּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה את־מֹשֶׁה על־הלויים כִּן עָשׂוּ לָהֶם:
- וידבר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- זֹאת אֲשֶׁר ללויים מבין חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה בוא לצבא צבא בעבדת אהל מועד:
- ומבין חֲמֵשִׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצִּבָּא הַעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד:
- וְשָׁלַת את־אֶחָיו באהל מועד לשמר משמרת ועבדה לא יַעֲבֹד כָּכָה תַעֲשֶׂה ללויים במשמרתם:

9

- וידבר יהוה אל־משה במדבר־סיני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים בחדש הראשון לאמר:
- ויעשו בני־ישראל את־הפסח במועדו:
- בארבעה עשר־יום בחדש הזה בין הערבים תעשו אתו במעדו ככל־חקתיו וככל־משפטי תעשו אתו:
- וידבר משה אל־בני ישראל לעשות הפסח:
- ויעשו את־הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש בין הערבים במדבר סיני כִּלְל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כִּן עָשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא־יכלו לעשות־הפסח ביום ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:
- וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַהֵמָּה אֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרָע לְבַלְתִּי הַקָּרִיב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה בְּמַעַדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עֲמִדוּ וְאִשְׁמְעָה מִה־יְצִנָּה יְהוָה לָכֶם:
- וידבר יהוה אל־משה לאמר:
- דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יְהִי־טֶמֶא | לְנֶפֶשׁ אָדָם בְּלֶרֶךְ רַחֲקָה לָכֶם א֥וֹ לְדִרְתִּיכֶם וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה:
- בחדש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אתו על־מצות ומררים יאכלוהו:
- 1 spoke to Moses in the wilderness of Sinai, on the first new moon of the second year following the exodus from the land of Egypt, saying:
- 2 Let the Israelite people offer the passover sacrifice at its set time:
- 3 you shall offer it on the fourteenth day of this month, at twilight, at its set time; you shall offer it in accordance with all its rules and rites.
- 4 Moses instructed the Israelites to offer the passover sacrifice;
- 5 and they offered the passover sacrifice in the first month, on the fourteenth day of the month, at twilight, in the wilderness of Sinai. Just as יהוה had commanded Moses, so the Israelites did.
- 6 But there were some householders (householders Lit. “[salient] participants whose involvement defines the depicted situation.” Presumably the annual paschal offering, like nearly all activity in ancient Israel, was organized by households. Cf. Exod. 12.3–4, 21; see the Dictionary under ’ish.) who were impure by reason of a corpse and could not offer the passover sacrifice on that day. Appearing that same day before Moses and Aaron,
- 7 those householders (householders See note at v. 6.) said to them, (them Lit. “him.”) “Impure though we are by reason of a corpse, why must we be debarred from presenting יהוה’s offering at its set time with the rest of the Israelites?”
- 8 Moses said to them, “Stand by, and let me hear what instructions יהוה gives about you.”
- 9 And יהוה spoke to Moses, saying:
- 10 Speak to the Israelite people, saying: When any party—whether you or your posterity—who is defiled by a corpse or is on a long journey would offer a passover sacrifice to יהוה,
- 11 they shall offer it in the second month, on the fourteenth day of the month, at twilight. They shall eat it with unleavened bread and bitter herbs,

- 12 and they shall not leave any of it over until morning. They shall not break a bone of it. They shall offer it in strict accord with the law of the passover sacrifice.
- 13 But if any party who is pure and not on a journey refrains from offering the passover sacrifice, that person shall be cut off from kin, for the offering was not presented at its set time; that party shall bear the guilt.
- 14 And when a stranger who resides with you would offer a passover sacrifice to הוהי, it must be offered in accordance with the rules and rites of the passover sacrifice. There shall be one law for you, whether stranger or citizen of the country.
- 15 On the day that the Tabernacle was set up, the cloud covered the Tabernacle, the Tent of the Pact; and in the evening it rested over the Tabernacle in the likeness of fire until morning.
- 16 It was always so: the cloud covered it, appearing as fire by night.
- 17 And whenever the cloud lifted from the Tent, the Israelites would set out accordingly; and at the spot where the cloud settled, there the Israelites would make camp.
- 18 At a command of הוהי the Israelites broke camp, and at a command of הוהי they made camp: they remained encamped as long as the cloud stayed over the Tabernacle.
- 19 When the cloud lingered over the Tabernacle many days, the Israelites observed הוהי's mandate and did not journey on.
- 20 At such times as the cloud rested over the Tabernacle for but a few days, they remained encamped at a command of הוהי, and broke camp at a command of הוהי.
- 21 And at such times as the cloud stayed from evening until morning, they broke camp as soon as the cloud lifted in the morning. Day or night, whenever the cloud lifted, they would break camp.
- 22 Whether it was two days or a month or a year—however long the cloud lingered over the Tabernacle—the Israelites remained encamped and did not set out; only when it lifted did they break camp.
- 23 On a sign from הוהי they made camp and on a sign from הוהי they broke camp; they observed הוהי's mandate at הוהי's bidding through Moses.
- לֹא־יִשְׁאַרְוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעַצֶּם לֹא יִשְׁבְּרוּּבּוֹ כְּכִלְחָקֶת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ:
- וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבִדְרֹךְ לֹא־הָיָה וַחֲדָל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמִּיהָ כִּי אִי קָרְבָן יִהְיֶה לֹא הִקְרִיב בְּמַעַדוֹ חֲטָאוֹ יֵשָׂא הָאִישׁ הַהוּא:
- וְכִי־יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וּכְמִשְׁפָּטוֹ כֵּן יַעֲשֵׂה חֻקָּה אֶחָת יִהְיֶה לָכֶם וְלִגֵּר וּלְאֶזְרָח הָאָרֶץ:
- וּבַיּוֹם הַקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן כִּסָּה הָעָנָן אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאַהֲלֵי הָעֵדוּת וּבִעֶרְבַּיִהְיֶה עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּמִרְאֵה־אֵשׁ עַד־בֹּקֶר:
- כֵּן יִהְיֶה תָמִיד הָעָנָן יִכְסֶּנוּ וּמִרְאֵה־אֵשׁ לַיְלָה:
- וּלְפִי הָעֲלוֹת הָעָנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרָיו כֵּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעָנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- עַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הָעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ:
- וּבִהֲאֲרִיךְ הָעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסְעוּ:
- וְאִשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעָנָן יָמִים מְסָפָר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ:
- וְאִשׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה הָעָנָן מְעַרְבַּ עַד־בֹּקֶר וְנִנְעָלָה הָעָנָן בִּבֹּקֶר וְנִסְעוּ אִוּ יוֹמָם וְלַיְלָלָה וְנִנְעָלָה הָעָנָן וְנִסְעוּ:
- אִוְ־יָמִים אִוְ־חֹדֶשׁ אִוְ־יָמִים בִּהֲאֲרִיךְ הָעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו יַחֲנוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ וּבִהֲעֵלְתוֹ יִסְעוּ:
- עַל־פִּי יִהְיֶה יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שְׁמְרוּ עַל־פִּי יִהְיֶה בִּיד־מֹשֶׁה:

10

- וידבר יהוה אל־משה לאמר: 1 ויהי spoke to Moses, saying:
- עשה לך שתי חצוצרות כסף מקשה תעשה אתם והיו לך למקרא 2 Have two silver trumpets made; make them of
העלה ולמסע את־המחנות: hammered work. They shall serve you to summon
[military bodies of] the community and to set the
divisions in motion.
- ותקעו בהן ונועדו אליך כל־העדה אל־פתח אהל מועד: 3 When both are blown in long blasts, (long blasts
Meaning of Heb. uncertain.) the whole company [of
fighters] (company [of fighters] See note at 1.2.)
shall assemble before you at the entrance of the
Tent of Meeting;
- ואם־באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל: 4 and if only one is blown, the chieftains, heads of
Israel's contingents, shall assemble before you.
- ותקעתם תרועה ונסעו המחנות החנים קדמה: 5 But when you sound short blasts, (short blasts
Meaning of Heb. teru'a uncertain.) the divisions
encamped on the east shall move forward;
- ותקעתם תרועה שלית ונסעו המחנות החנים תימנה תרועה 6 and when you sound short blasts a second time,
ותקעו למסעיהם: those encamped on the south shall move forward.
Thus short blasts shall be blown for setting them
in motion,
- ובהקהיל את־הקהל תתקעו ולא תרעו: 7 while to convoke [military bodies of] the
congregation you shall blow long blasts, not short
ones.
- ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצצרות והיו לכם לחקת עולם 8 The trumpets shall be blown by Aaron's sons, the
לדורתכם: priests; they shall be for you an institution for
all time throughout the ages.
- וכי־תבאו מלחמה בארצכם על־הצר הצר אתכם והרעתם בחצצרות 9 When you are at war (When you are at war Meaning
of Heb. uncertain.) in your land against an
aggressor who attacks you, you shall sound short
and ונזכרתם לפני יהוה אלהיכם ונושעתם מאיביכם: blasts on the trumpets, that you may be remembered
before your God יהוה and be delivered from your
enemies.
- וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חודשיכם* ותקעתם בחצצרות 10 And on your joyous occasions—your fixed festivals
על עלתיכם ועל זבחי שלמיכם והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם and new moon days—you shall sound the trumpets
אני יהוה אלהיכם: over your burnt offerings and your sacrifices of
well-being. They shall be a reminder of you before
your God: I, יהוה, am your God.
- ויהי בשנה השנית בחודש השני בעשרים בחדש נעלה הענן 11 In the second year, on the twentieth day of the
מעל משכון העדת: second month, the cloud lifted from the Tabernacle
of the Pact
- ויסעו בני־ישראל למסעיהם ממדבר סיני וישכון הענן 12 and the Israelites set out on their journeys from
במדבר פארן: the wilderness of Sinai. The cloud came to rest in
the wilderness of Paran.

- 13 When the march was to begin, at יהוה's command through Moses,
- 14 the first standard to set out, troop by troop, was the division of Judah. In command of its troops was Nahshon son of Amminadab;
- 15 in command of the tribal troop of Issachar, Nethanel son of Zuar;
- 16 and in command of the tribal troop of Zebulun, Eliab son of Helon.
- 17 Then the Tabernacle would be taken apart; and the Gershonites and the Merarites, who carried the Tabernacle, would set out.
- 18 The next standard to set out, troop by troop, was the division of Reuben. In command of its troop was Elizur son of Shedeur;
- 19 in command of the tribal troop of Simeon, Shelumiel son of Zurishaddai;
- 20 and in command of the tribal troop of Gad, Eliasaph son of Deuel.
- 21 Then the Kohathites, who carried the sacred objects, would set out; and by the time they arrived, the Tabernacle would be set up again.
- 22 The next standard to set out, troop by troop, was the division of Ephraim. In command of its troop was Elishama son of Ammihud;
- 23 in command of the tribal troop of Manasseh, Gamaliel son of Pedahzur;
- 24 and in command of the tribal troop of Benjamin, Abidan son of Gideoni.
- 25 Then, as the rear guard of all the divisions, the standard of the division of Dan would set out, troop by troop. In command of its troop was Ahiezer son of Ammishaddai;
- 26 in command of the tribal troop of Asher, Pagiel son of Ochran;
- 27 and in command of the tribal troop of Naphtali, Ahira son of Enan.
- 28 Such was the order of march of the Israelites, as they marched troop by troop.
- וַיִּסְעוּ בְּרֹאשׁוֹנָה עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:
- וַיֵּצֵא דָגֵל מַחֲנֶה בְּנֵי־יְהוּדָה בְּרֹאשׁוֹנָה לְצַבְאָתָם וְעַל־צַבָּאוֹ נַחֲשֹׁן בֶּן־עַמִּינָדָב:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי יִשָּׁשַׁכָּר נֹתָנֶל בֶּן־צֹעֵר:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי זְבֻלֹן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן:
- וְהוֹרֵד הַמִּשְׁכָּן וְנִסְעוּ בְּנֵי־גֵרְשֹׁן וּבְנֵי מֵרָרִי נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן:
- וְנֵסֵעַ דָּגֵל מַחֲנֶה רְאוּבֵן לְצַבְאָתָם וְעַל־צַבָּאוֹ אֵלִיזֹר בֶּן־שְׁדֵעֹר:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי שִׁמְעֹן שְׁלֹמִיֶּל בֶּן־צֻרִישַׁדָּי:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְּנֵי־גָד אֱלִישָׁפ בֶּן־דְּעֹוֹל:
- וְנִסְעוּ הַקֹּהַתִּיִּם נֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהִקִּימוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן עַד־בָּאֵם:
- וְנֵסֵעַ דָּגֵל מַחֲנֶה בְּנֵי־אֶפְרַיִם לְצַבְאָתָם וְעַל־צַבָּאוֹ אֵלִישָׁמָ בֶּן־עַמִּיחֻד:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי מְנַשֶּׁה גַּמְלִיֶּל בֶּן־פְּדָחְזֹר:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי בִנְיָמִן אַבִּידָן בֶּן־גִּדְעֹוֹן:
- וְנֵסֵעַ דָּגֵל מַחֲנֶה בְּנֵי־דָן מְאִיֶּזֶר לְכָל־הַמַּחֲנֵה לְצַבְאָתָם וְעַל־צַבָּאוֹ אַחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי אָשֶׁר פָּגִיֶּל בֶּן־עֹכְרָן:
- וְעַל־צַבָּא מְטֵה בְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירָא בֶּן־עֵנָן:
- אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְצַבְאָתָם וְנִסְעוּ:

- 29 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹבָב בֶּן־רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חֲתָן מֹשֶׁה נְסָעִים | אֲנִי
אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֲתָן לָכֶם לָכֶּה אֲתָנוּ וְהִטְבַּנּוּ לָךְ
כִּי־יְהוָה דִּבֶּר־טוֹב עֲלֵי־יִשְׂרָאֵל:
- 30 וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלֶיךָ כִּי אִם־אֶל־אֶרֶצִי וְאֶל־מִוְלַדְתִּי אֵלֶיךָ:
- 31 וַיֹּאמֶר אֵלָיו תֵּעָזֹב אֲתָנוּ כִּי | עֲלִיכֶן יִדְעַתְּ חֲנֻלָּנוּ בַּמִּדְבָּר
וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינִים:
- 32 וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה | הַטּוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יִיטִיב יְהוָה עִמָּנוּ
וְהִטְבַּנּוּ לָךְ:
- 33 וַיִּסָּעוּ מִהָרִ הַהוּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשָׁת יָמִים וְאֵלּוֹן בְּרִית־יְהוָה נָסַע
לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשָׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה:
- 34 וַעֲנַן יְהוָה עָלֵיהֶם יוֹמָם בְּנֶסֶם מִן־הַמַּחֲנֶה:
- 35 וַיְהִי בְנֶסֶע הָאָרֶן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה | יְהוָה וַיִּפְצֹץ אֲבִיךָ
וַיִּנָּסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִפְּנֶיךָ:
- 36 וּבִנְחָה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רַבְבוֹת אֲלֶפִי יִשְׂרָאֵל: 1

11

- 1 וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַנְלִים רָע בְּאַנְיָי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיַּחַר אָפּוֹ
וַתִּבְעַר־בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בִּקְצָה הַמַּחֲנֶה:
- 2 וַיִּצְעַק הָעַם אֶל־מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ:
וַיִּקְרָא שְׁמֵה־מָקוֹם הַהוּא תִּבְעָרָה כִּי־בָעָרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:
- 3 וְהָאִסְפָּסָף אֲשֶׁר בִּקְרָבוֹ הִתְאַוּוּ תֹאנָה וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֹאכְלֵנוּ בָּשָׂר:
- 4 זָכְרָנוּ אֶת־הַיָּגָה אֲשֶׁר־נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת
הָאֲבִטָּחִים וְאֶת־הַתְּצִיר וְאֶת־הַבְּצָלִים וְאֶת־הַשּׁוּמִים:
- 5 The people took to complaining bitterly before הוהי heard and was incensed: a fire of הוהי broke out against them, ravaging the outskirts of the camp.
- 2 The people cried out to Moses. Moses prayed to הוהי, and the fire died down.
- 3 That place was named Taberah, (Taberah From the root b-‘-r, “to burn.”) because a fire of הוהי had broken out against them.
- 4 The riffraff in their midst felt a gluttonous craving; and then the Israelites wept and said, “If only we had meat to eat!”
- 5 We remember the fish that we used to eat free in Egypt, the cucumbers, the melons, the leeks, the onions, and the garlic.

- ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אליהמן עינינו: 6 Now our gullets are shriveled. There is nothing at all! Nothing but this manna to look to!"
- והמן כזרע-גד הוא ועינו כעין הבדלח: 7 Now the manna was like coriander seed, and in color it was like bdellium.
- שטטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דכו במדלה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן: 8 The people would go about and gather it, grind it between millstones or pound it in a mortar, boil it in a pot, and make it into cakes. It tasted like rich cream. (rich cream Lit. "cream of oil (or, fat).")
- וברדת הטל עליהמחנה לילה ירד המן עליו: 9 When the dew fell on the camp at night, the manna would fall upon it.
- וישמע משה את-העם בכה למשפחתיו איש לפתח אהלו ויחר-אף יהוה מאד ובעיני משה רע: 10 Moses heard the people weeping, every clan apart, at the entrance of each tent. הווי was very angry, and Moses was distressed.
- ויאמר משה אליהוה למה הרעל לעבדך ולמה לא-מצתי חן בעיניך לשום את-משא כל-העם הזה עלי: 11 And Moses said to הווי, "Why have You dealt ill with Your servant, and why have I not enjoyed Your favor, that You have laid the burden of all this people upon me?"
- האנכי הרייתי את כל-העם הזה אם-אנכי ילדתיהו כי-תאמר אלי שאתו בחילך כאשר ישא האמן את-הילק על האדמה אשר נשבעת לאבותיו: 12 Did I produce all these people, did I engender them, that You should say to me, 'Carry them in your bosom as a caregiver carries an infant,' to the land that You have promised on oath to their fathers?
- מאין לי בשר לתת לכל-העם הזה כי-יבכו עלי לאמר תנה-לנו בשר ונאכלה: 13 Where am I to get meat to give to all this people, when they whine before me and say, 'Give us meat to eat!'
- לא-אוכל אנכי לבלי לשאת את-כל-העם הזה כי כבד ממני: 14 I cannot carry all this people by myself, for it is too much for me.
- ואם-ככה | את-עשה לי הרגני נא הרג אם-מצאתי חן בעיניך ואל-אראה ברעתי: 15 If You would deal thus with me, kill me rather, I beg You, and let me see no more of my wretchedness!"
- ויאמר יהוה אל-משה אספה-לי שבועים איש מזקני ישראל אשר ידעת כיהם וקני העם ושתרו ולקחת אתם אלי-אהל מועד והתיצבו שם עמך: 16 Then הווי said to Moses, "Gather for Me seventy of Israel's elders of whom you have experience as elders and officers of the people, and bring them to the Tent of Meeting and let them take their place there with you.
- וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן-הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשא העם ולא-תשא אתה לבדך: 17 I will come down and speak with you there, and I will draw upon the spirit that is on you and put it upon them; they shall share the burden of the people with you, and you shall not bear it alone.
- ואליהם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי-טוב לנו במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם: 18 And say to the people: Purify yourselves (Purify yourselves I.e., as for a sacrificial meal.) for tomorrow and you shall eat meat, for you have kept whining before הווי and saying, 'If only we had meat to eat! Indeed, we were better off in Egypt!' הווי will give you meat and you shall eat.

- 19 You shall eat not one day, not two, not even five days or ten or twenty,
- 20 but a whole month, until it comes out of your nostrils and becomes loathsome to you. For you have rejected הוה who is among you, by whining before [God] and saying, ‘Oh, why did we ever leave Egypt!’”
- 21 But Moses said, “The people who are with me (who are with me Lit. “in whose midst I am.”) number six hundred thousand foot soldiers; yet You say, ‘I will give them enough meat to eat for a whole month.’
- 22 Could enough flocks and herds be slaughtered to suffice them? Or could all the fish of the sea be gathered for them to suffice them?”
- 23 And הוה answered Moses, “Is there a limit to הוה’s power? (Is there a limit to הוה’s power? Lit. “Is הוה’s hand too short?”) You shall soon see whether what I have said happens to you or not!”
- 24 Moses went out and reported the words of הוה to the people. He gathered seventy of the people’s elders and stationed them around the Tent.
- 25 Then, after coming down in a cloud and speaking to him, הוה drew upon the spirit that was on him and put it upon the seventy participating elders. And when the spirit rested upon them, they spoke in ecstasy, (spoke in ecstasy Others “prophesied.”) but did not continue.
- 26 Two of the participants, one named Eldad and the other Medad, had remained in camp; yet the spirit rested upon them—they were among those recorded, but they had not gone out to the Tent—and they spoke in ecstasy (spoke in ecstasy Others “prophesied.”) in the camp.
- 27 An assistant (assistant NJPS “youth,” trad. “young man.” See the Dictionary under na‘ar.) ran out and told Moses, saying, “Eldad and Medad are acting the prophet in the camp!”
- 28 And Joshua son of Nun, Moses’ attendant from his youth, spoke up and said, “My lord Moses, restrain them!”
- 29 But Moses said to him, “Are you wrought up on my account? Would that all הוה’s people were prophets, that הוה put [the divine] spirit upon them!”
- לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּ וְלֹא יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם:
- עַד | חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר־יֵצֵא מֵאַפְּכֶם וְהָיָה לְכֶם לְזֹרָא לְעֵן כִּי־מָאַסְתֶּם אֶת־הוֹה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וַתִּבְכּוּ לִפְנֵי לַאֲמֹר לָמָּה זֶה יֵצְאֵנוּ מִמִּצְרָיִם:
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשְׁחָה שְׁשִׁי־מֵאוֹת אֱלֹהֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בְּקִרְבּוֹ וְאַתָּה אֹמֶרֶת בִּשְׂרָא אֶתְּךָ לָהֶם וְאֹכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:
- הֲצֹאֵן וּבִקֹּר יִשְׁתַּחֲטֹּל לָהֶם וּמִצֵּא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־הַיָּם הֵימָּה יֵאָסֶף לָהֶם וּמִצֵּא לָהֶם:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִיךְ יְהוָה תִּקְצֹר עֵתָה תִּרְאֶה הֲיִקְרַךְ דְּבָרִי אִם־לֹא:
- וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֶת דְּבָרֵי יְהוָה וַיֵּאסְפוּ שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת הָאֹהֶל:
- וַיֵּרֶד יְהוָה | בְּעָנָן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֵּאצֵּל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזִּקְנִים וַיְהִי כְנֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְּנָבוּ וְלֹא יָסֹפוּ:
- וַיִּשְׁאַרְוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים | בְּמַחֲנֵה שֵׁם הָאֶחָד | אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מֵדָד וַתֵּנַח עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה בְּכַתְּבִים וְלֹא יֵצְאוּ הָאֹהֶל וַיִּתְּנָבוּ בְּמַחֲנֵה:
- וַיֵּרֶץ הַנֶּעֱר וַיֵּגֵד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמֵדָד מִתְּנַבְּאִים בְּמַחֲנֵה:
- וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּרֶנוֹן מִשְׁרֵת מֹשֶׁה מִבְּחָרָיו וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה כֵּלָאֵם:
- וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הֲמִקְנָא אֶתָּה לִי וּמִי יִתֵּן כָּל־עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי־יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם:

- 30 וַיֵּאָסֶף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחֲנֶה הוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 31 וְרוּחַ נֹסֶע | מֵאֵת יְהוָה נִיָּגוּ שְׁלֹמִיִם מִן־הַיָּם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחֲנֶה כְּדֶרֶךְ יוֹם זֶה וּכְדֶרֶךְ יוֹם זֶה סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה וּכְאֻמְתָּיִם עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ:
- 32 וַיָּקֶם הָעָם כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה וְכָל | יוֹם הַמַּחֲלָה וַיֵּאָסְפוּ אֶת־הַשְּׁלֹו הַמִּמְלֵיט אֶסְף עֲשָׂרָה חֲמִרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׁטוֹת סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:
- 33 הַבָּשָׂר עוֹלָנָו בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרָם יָכַרְתָּ וְאָף יְהוָה חָרָה בָּעָם וַיִּגַּד יְהוָה בָּעָם מִכָּה רַבָּה מְאֹד:
- 34 וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא קִבְרוֹת הַתְּאָוָה כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעָם הַמִּתְאָוִים:
- 35 מִקִּבְרוֹת הַתְּאָוָה נִסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיְהִיו בַּחֲצֵרוֹת:

12

- 1 וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל־אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה כַּשִּׁית לָקַח:
- 2 וַיֹּאמְרוּ הָרֶק אַךְ־בְּמִשְׁחָה דִּבֶּר יְהוָה הֲלֹא גַם־בָּנוּ דִּבֶּר וַיִּשְׁמַע יְהוָה:
- 3 וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מְכַל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה:
- 4 וַיֹּאמֶר יְהוָה פִּתְאֹם אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן וְאַל־מִרְיָם צֵאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשָׁתָם:
- 5 וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהֱרֹן וּמִרְיָם וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם:
- 1 Miriam and Aaron spoke against Moses because of the Cushite woman he had taken [into his household as his wife]: “He took a Cushite woman!”
- 2 They said, “Has הוהי spoken only through Moses? Has [God] not spoken through us as well?” הוהי heard it.
- 3 Now Moses himself (Moses himself Lit. “the participant whose involvement defines the depicted situation, Moses”; trad. “the man Moses.” See the Dictionary under ’ish.) was very humble, more so than any other human being on earth.
- 4 Suddenly הוהי called to Moses, Aaron, and Miriam, “Come out, you three, to the Tent of Meeting.” So the three of them went out.
- 5 הוהי came down in a pillar of cloud, stopped at the entrance of the Tent, and called out, “Aaron and Miriam!” The two of them came forward;

- וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּנָא דְּבַרִּי אִם־יִהְיֶה נְבִיאֵכֶם יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלֵיו
אֲתֹנֹלֶע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בּוֹ:
- וַיֹּאמֶר אֶל־פֹּה אֲדַבֵּר־בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְּחִילֹת וּתְמַנֶּת יְהוָה יִבִּיט וּמִדּוּעַ
לֹא יֵרָאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְּמִשְׁהָ:
- וַיִּחַר־אַף יְהוָה בָּם וַיֵּלֶךְ:
- וְהָעֶנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהָנָה מִרְיָם מְצֻרֶעֶת כְּשֶׁלֶג וַיִּפֹּן אֶהֱרֹן
אֶל־מִרְיָם וְהָנָה מְצֻרֶעֶת:
- וַיֹּאמֶר אֶהֱרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אֵלֶינָא תִּשָּׁת עֲלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר
נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטֵאנוּ:
- אֵלֶינָא תְּהִי כַּמֶּת אֲשֶׁר בְּצֵאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֵּאכֶל חֲצִי בְּשָׁרוֹ:
- וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַבְיָה יֶרֶק יִרְקַל בְּפִלְיָהּ הֲלֹא תִכְלֶם שִׁבְעַת
יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחֲרַיִךְ תֵּאֲסֹף:
- וְתִסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד־הָאֶסָּף
מִרְיָם:
- וְאַחֲרַיִךְ נָסְעוּ הָעָם מִחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנּוּ בְּמִדְבַּר פָּאֶרָן:
- 6 and [God] said, “Hear these My words: When prophets of הוהי arise among you, I (When prophets of הוהי arise among you, I Meaning of Heb. uncertain. Lit. “If there will be your (pl.) prophet, הוהי”; others “If there be a prophet among you, I הוהי.”) make Myself known to them in a vision, I speak with them in a dream.
- 7 Not so with My servant Moses; he is trusted throughout My household.
- 8 With him I speak mouth to mouth, plainly and not in riddles, and he beholds the likeness of הוהי. How then did you not shrink from speaking against My servant Moses!”
- 9 Still incensed with them, הוהי departed.
- 10 As the cloud withdrew from the Tent, there was Miriam stricken with snow-white scales! (scales Cf. Lev. 13.2–3.) When Aaron turned toward Miriam, he saw that she was stricken with scales.
- 11 And Aaron said to Moses, “O my lord, account not to us the sin which we committed in our folly.
- 12 Let her not be like a stillbirth which emerges from its mother’s womb with half its flesh eaten away!”
- 13 So Moses cried out to הוהי, saying, “O God, pray heal her!”
- 14 But הוהי said to Moses, “If her father spat in her face, would she not bear her shame for seven days? Let her be shut out of camp for seven days, and then let her be readmitted.”
- 15 So Miriam was shut out of camp seven days; and the people did not march on until Miriam was readmitted.
- 16 After that the people set out from Hazeroth and encamped in the wilderness of Paran.